

RECENSION

Will Poulter och Bill Milner i *Son of Rambow*

Son of Rambow

Originaltitel **Son of Rambow**

Svensk titel **Son of Rambow**

Regi **Garth Jennings**

Producent **Nick Goldsmith**

Manus **Garth Jennings**

Foto **Jess Hall**

Roller **Nicole Kidman, Jennifer Jason Leigh, Jack Black, Zane Pais, Flora Cross, Ciarán Hinds, John Turturro m fl**

Storbritannien, Frankrike, Tyskland, USA 2007

Längd **1 tim 36 min**

Censur **från 7 år**

Distributör **Sandrew Metronome Distribution Sverige AB**

Två elvaåriga pojkar från diametralt skilda världar. Den välartade Will, uppväxt i den stränga Brethrensekten, som varken tillåter förlustelser som teve, musik eller ens armbandsur i kyrkan. Den andre, vildbasaren Lee, lever vind för våg tillsammans sin äldre kriminelle och lite bossige bror, som tvingar honom att göra pirat-(film)-kopior i utrymmet bakom det nedgångna ålderdomshem som familjen driver.

När de bägge gossarna möts i skolkorridoren, Will för att han inte får titta på en tv-dokumentär, och Lee utvisad för sedvanligt ohyfs, tänds ett slag ljus av samförstånd. Som det gör när två

pojkar av samma skrot och korn möts, för att citera Astrid Lindgren. Snart har Lee både invigt och gett Will huvud- och stuntrollen i sitt pågående filmprojekt, en remake av *First Blood*, kallad *Son of Rambow*.

Hyllningen till filmnörden, den ohejdade experimentlustan och den upphävda gränsen mellan fantasi och verklighet för onekligen tankarna till Michel Gondrys 'swedande' av filmklassiker i hans *Be Kind Rewind*. Liksom hur animationer okonstlat kan integrera och skapa färgstarka fördjupade dimensioner sedda ur de perspektiv och proportioner som ett barn kan tänkas uppleva världen i.

Samtidigt gör våldet och den uppenbara smärtan i pojkarnas bakgrund — båda saknar fäder och har mödrar uppslukade av religion respektive ny pojkvän — att det finns en ambivalens i tilltalet. Vänder den sig till Lilla Jönssonligan-publiken eller till deras föräldrar?

Visserligen vilar det en air av saga förstärkt av musik, en svävande kamera och en lyster i bilderna som gör det magiska och lätt osannolika trovärdigt. Men den enkla berättelsen om vänskap som befästs i blod, förtroende och mod, dränks med jämna mellanrum i action, som om man tvivlade på styrkan i denna.

Sedan kan man fundera på om inte åttitalsmarkörerna, syntmusikerna, kläderna, frisyrerna, den androgyna attityden, manifesterad i den franske utbyteseleven Didier, och inte minst Ramboidealet självt, nog är roligast för oss som var med. Men å andra sidan, är det någonstans man inte borde behöva hålla sig till "the book" så är det väl i filmens värld?

Louise Lagerström

FILMRUTAN